

[Camre.]

landes, har været en meget betydelig opmuntring for de demokratiske kræfter i Grækenland, og jeg er glad for udenrigsministerens understregning i dag af, at regeringens bedømmelse af det græske styre er helt uændret.

På denne baggrund vil jeg meget bede udenrigsministeren tøve en tid endnu, før en ambassadør sendes til Athen. Jeg er godt klar over efter udenrigsministerens tale, at det ikke er noget umiddelbart forestående, men jeg vil som sagt bede ham tøve en lille tid endnu. Der kan måske vise sig en bedre lejlighed senere på året.

Robert Pedersen: Efter 5 gange at have haft den blandede fornøjelse at lytte til hr. Gert Petersen i denne sal i udenrigspolitiske debatter og have læst hr. Gert Petersens artikler i øvrigt om udenrigspolitik, er jeg kommet til den konklusion, at sjældent har jeg set et menneske med så stor indsigt drage så fuldstændig fejlagtige konklusioner af den udenrigspolitiske udvikling, vi har været inde i. Jeg kunne karakterisere det ved at sammenligne det med den skotske moder, der under anden verdenskrig så regimentet drage forbi og udbrød til veninderne: „Se, den eneste, der går i takt, er min søn!“

Jeg stiller mig selv det spørgsmål, om denne stædige fastholden i stillingen til NATO skal forklares med, at processen fra en dogmatisk holdning til politik over mod en realistisk og empirisk holdning er så psykologisk lang, eller om SF vil vise sin politiske berettigelse ved stædigt at fastholde, at NATO og EF er de værste onder — for ellers var den politiske berettigelse for SF vel ikke længere til stede.

Det, der var hovedproblematikken i 1949, og det, der er hovedproblematikken omkring NATO i dag, må være det, der blev fremhævet ganske klart i Aksel Larsens tale før Danmarks tilslutning til Atlantpagten — og jeg tror, at hr. Gert Petersen vedkender sig arv og gæld til hr. Aksel Larsen i dette: Dette er en organisation, der er krigsfremmede. Der vil aldrig kunne komme afspænding, forståelse, samvær mellem nationerne, så længe der eksisterer en organisation af den karakter. Det var hovedproblemet. Det har hr. Gert Petersen i mine øjne

ikke fastholdt særlig stærkt i de sidste debatter. For et par år siden var det en stærk kritik af som en bikonsekvens, at der eksisterede to Tysklunde. Han påviste en for mig at se urealistisk mulighed for at få samlet Tyskland, men fastholdt, at den politiske struktur i Vesttyskland var en konsekvens af NATOs eksistens.

Hr. Gert Petersen har også under debatten i forbindelse med det tragiske, der skete i Tjzekoslovakiet, hævdet, at hermed havde vi afskåret os vores mulighed for at påvirke udviklingen på den anden side af grænserne. Det har også været fremme i spørgsmålet om Grækenland. I mine øjne er alle disse ting bivirkninger, og det, jeg synes, hr. Gert Petersen ikke realistisk vil vedkende sig, er det, som han selv i en artikel har skrevet, nemlig at når et kobbel heste skal trække, bliver tempoet og udviklingen afgjort af den, der går langsomt. Det meget glædelige, der er sket i Vesttyskland, er netop, at hele den politiske mulighed for, at Willy Brandt kunne afslutte de traktater, som vi hilser med så stor glæde, nu er til stede. Tidligere, med det store antal flygtninge og med de politiske strømninger i dette land, var muligheden for en realistisk holdning fra Den tyske Forbundsrepublik til disse problemer ikke til stede.

Jeg synes, at der er én ting, der er helt afgørende i øjeblikket, og det er, at vi aldrig i moderne historie har haft en så dynamisk udenrigspolitik som i dag, og vel at mærke en dynamisk udenrigspolitik der på alle punkter går i en retning, som hr. Gert Petersen vil erkende er den rigtige. Må jeg remse op ganske kort: Østtaltaler, Berlinaftaler, den diplomatiske anerkendelse af DDR, udviklingen i forhold til Korea, kontakterne mellem Øst og Vest, konventionen mod B-våben, den konvention mod C-våben, man har lovet os, våbenhvilen i Vietnam, Kinas optagelse i FN, kontakterne USA-Kina og USA-Sovjet, SALT-forhandlingerne, Helsinki-forhandlingerne, forhandlingerne i Wien om MBFR — alle disse ting er udviklet i de senere år og med fuld støtte, med fuld billigelse af NATO i erkendelse af, at forudsætningerne i samtlige magter var til stede for at komme til et mere fredeligt, et mere realistisk forhold mellem nationerne.

Derfor er det for mig at se et postulat i denne historiske epoke at sige, at det er